



ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 grudnia 2016 r.

Pozycja 529

POSTANOWIENIE z dnia 7 grudnia 2016 r. Sygn. akt Ts 120/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący i sprawozdawca
Julia Przyłębska
Małgorzata Pyziak-Szafnicka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 października 2016 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Sp. z o.o.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału 16 czerwca 2016 r. (data nadania), sporządzonej przez pełnomocnika z urzędu, Sp. z o.o. (dalej: skarżąca) zakwestionowała zgodność z Konstytucją art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.102.643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.) oraz art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2016.293, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.). Wobec obydwu zakwestionowanych przepisów skarżąca sformułowała identyczny zarzut ich niezgodności z art. 77 ust. 2 i art. 79 ust. 1 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji. Jej istotę upatruje skarżąca w tym, że w zakresie, w jakim „ustanowienie przez ww. przepis[y] przymusu adwokacko-radcowskiego zamyka drogę sądową do uzyskania określonego rozstrzygnięcia w przypadku wydania przez pełnomocnika opinii o braku podstaw do wniesienia skargi konstytucyjnej”.

Postanowieniem z 19 października 2016 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania analizowanej skardze dalszego biegu. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazał, że skarga nie spełnia podstawowego wymogu warunkującego korzystanie z tego środka ochrony wolności i praw. Wymóg ten polega wskazaniu ostatecznego orzeczenia, wydanego w sprawie skarżącej na podstawie przepisów, które uczyniła ona przedmiotem skargi. W ocenie Trybunału, ani zakwestionowany art. 66 ust. 1 ustawy o TK z 2015 r., ani art. 48 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r. nie mogły być uznane za podstawę prawną postanowienia Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu poprzedniej skardze konstytucyjnej skarżącej.

W zażaleniu na postanowienie Trybunału skarżąca zakwestionowała negatywną kwalifikację skargi w świetle przepisów Konstytucji, jak również ustawy o TK z 1997 r. Skarżąca przyjęła, że przesłankami odmowy były: nieprawidłowe określenie przedmiotu i podstawy skargi oraz nieprzedstawienie orzeczenia, którego podstawą były zakwestionowane w skardze przepisy. Następnie powtórzyła argumenty sformułowane już w uzasadnieniu samej skargi, odnoszące się do ograniczającego działania instytucji przymusu adwokacko-radcowskiego ustanowionego w zaskarżonych przepisach.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 37 ust. 4 w zw. z art. 50 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1157; dalej: ustawa o TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 26 ust. 1 pkt 3 lit. b w zw. z art. 37 ust. 5–7 w zw. z art. 50 ustawy o TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Na wstępie stwierdzić trzeba, że zażalenie skarżącej opiera się na mylnym odczytaniu podstaw prawnych postanowienia wydanego przez Trybunał, jak również na nieprawidłowym zrozumieniu przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Jak to Trybunał wskazał w uzasadnieniu swojego orzeczenia (s. 3), skarga konstytucyjna podlegała wstępnej kontroli przeprowadzonej na podstawie przepisów ustawy o TK nie zaś na podstawie unormowań ustawy o TK z 1997 r. Błędne było zatem odwołanie się przez skarżącą do treści art. 47 ustawy o TK z 1997 r., który to przepis nie był podstawą prawną przeprowadzenia przez Trybunał wstępnej kontroli analizowanej skargi.

Skarżąca błędnie zinterpretowała także przesłankę odmowy nadania dalszego biegu analizowanej skardze. Wskazywane przez nią w zażaleniu okoliczności błędnego określenia przedmiotu i podstawy skargi były podstawą odmowy nadania dalszego biegu skardze w postanowieniu wydanym przez Trybunał w sprawie Ts 117/15.

Tymczasem w przypadku analizowanej skargi przesłanką odmowy nadania jej dalszego biegu było niewskazanie przez skarżącą orzeczenia, którego podstawą prawną byłyby zakwestionowane przepisy ustawy o TK z 1997 r. i ustawy o TK z 2015 r. Okoliczność ta – w świetle wymogu wynikającego z art. 48 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o TK – stanowiła samodzielną przyczynę niedopuszczalności przekazania skargi do merytorycznego rozpoznania.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, należy stwierdzić, że Trybunał Konstytucyjny zasadnie odmówił nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.